

Nekrologi

**PRIM. DOC. LJUBO DJORDJEVIČ,
DR. MED., SPECIALIST
NEVROPSIHATER**

Milan Ličina

Prim. doc. dr. Ljubo Djordjevič, rojen 18. 10. 1931, stanujoč na Celovška 147 v Ljubljani, umrl 28. 12. 2007, sodi v skupino zdravnikov nevropsihiatrov, ki so na Psihiatrični kliniki Ljubljana-Polje začeli delati v 60. letih prejšnjega stoletja. Na Psihiatrično kliniko Ljubljana-Polje je prišel leta 1964 in tam delal do svoje upokojitve leta 2002, to je 38 let.

Delal je na »1. ženskem oddelku« in bil dolgoletni, tesni sodelavec pokojnega prof. dr. Momčila Vitoroviča. Tudi on je bil po rodu Srb, vendar je bil celotno poklicno življenje slovenski zdravnik – nevropsihiater. Ukvarjal se je predvsem z zdravljenjem bolnic s psihotično motnjo. V tem obdobju so se poleg nevroleptikov uveljavili tudi prvi antidepresivi in stabilizatorji razpoloženja.

Imel je posluh za psihoterapevtske in socioterapevtske dejavnosti ter »odpiranje« Psihiatrične klinike navzven.

Sodeloval je pri uvajanju meril »terapevtske skupnosti« pri zdravljenju ter pri oblikovanju prvih klubov zdravljenih alkoholikov (KZA) ter klubov odpuščenih bolnic z depo-terapijo oziroma Litijem. Klub odpuščenih bolnic z Moditen depojem v Psihiatrični kliniki še vedno obstaja in praznuje 35 let delovanja. Nosi tudi njegovo ime.

Kot prvi se je začel ukvarjati s problemom duševnih motenj pri študentih Univerze v Ljubljani. Tudi njegov doktorat znanosti je s tega področja.

Med prvimi se je začel ukvarjati z duševnimi motnjami v povezavi z varnostjo v cestnem prometu ter sodeloval z Inštitutom za medicino dela, prometa in športa v Ljubljani.

Prevzel, odprl in spremenil je namembnost »F oddelkov« v Polju, ki so postali predhodniki sedanje/ga »Enote« (Centra) za gerontopsihiatrijo Psihiatrične klinike Ljubljana.

Veliko je pisal strokovno, pa tudi poljudno. Resnim strokovnim problemom v Psihiatrični kliniki Ljubljana je pristopal z njemu znanim pristopom »malo za

šalo, malo zares.« Bil je »večni mladenič« in takšen je s klinike tudi odšel.

Zelo kmalu je prišla težka in neozdravljiva bolezen. Z njo se je bojeval nekaj let. Ob strani so mu stali le najbližji domači.

Zdi se, da je želel, da ga ohranimo v spominu kot močnega, zelo angažiranega, včasih tudi pikrega človeka. Prim. doc. dr. Ljuba Djordjeviča se spominjamo kot enega pomembnejših zdravnikov na Psihiatrični kliniki v Ljubljani, kjer je služboval skoraj vse življenje.

V SPOMIN

**PROF. DR. EDVARD GLASER
(5. 2. 1922–1. 12. 2007)**

Lidija Lokar

Gospod profesor prim. dr. Edvard Glaser je bil 31 let predstojnik oddelka za transfuziologijo in imunohepatologijo Splošne bolnišnice Maribor. Leta 1952 je diplomiral na Medicinski fakulteti v Zagrebu in se po končanem stažu zaposlil na »transfuzijski postaji« Splošne bolnišnice Maribor. Leta 1962 je bil imenovan za predstojnika oddelka in ga vodil vse do upokojitve.

Leta 1964 je opravil specialistični izpit v Beogradu in postal prvi specialist transfuziologije v Sloveniji. Leta 1976 je pridobil akademski naslov doktorja znanosti z disertacijo Preučevanje razširjenosti hepatitisa B antigena in podtipov v zaprtih in polzaprtih kolektivih. Leto kasneje je bil izvoljen za docenta in leta 1982 za izrednega profesorja imunohepatologije na Medicinski fakulteti Univerze v Ljubljani.

V rutinsko delo je uspešno uvajal novosti s področja transfuzijske medicine. Z razvojem se je transfuzijska postaja preimenovala v oddelek za transfuzijo krvi in leta 1973 v oddelek za transfuziologijo in imunohepatologijo, kar je bil rezultat odlične strokovne dejavnosti. Z izjemno zavzetostjo in odličnim vodenjem je oddelek prerasel v učni oddelek ne samo za Slovenijo, marveč tudi za druge republike tedanje Jugoslavije.

Prof. prim. dr. Edvard Glaser je razvijal sodobno transfuziologijo z uvedbo najmodernejših postopkov, teh-

nik in metod. Svoje znanje je nenehno izpopolnjeval in nesebično prenašal na mlajše kadre.

Bil je začetnik prostovoljnega, brezplačnega in anonimnega krvodajalstva. Na tem področju je zaoral globoko brazdo, katere sadovi so prisotni še danes in smo mu za to neizmerno hvaležni.

Bil je neutrudljiv organizator zbiranja krvi in organiziranja krvodajalskih akcij na Štajerskem. »V mariborski bolnišnici noben bolnik ni umrl zaradi pomanjkanja krvi« je stavek, katerega je s ponosom velikokrat izrekel. S svojim nastopom, stiskom roke in toplo besedo je odprl številna vrata in dokazal nesebičnost in plemenitost človeka, ki je pripravljen pomagati sočloveku.

Neprecenljiva je bila njegova zdravstvenovzgojna dejavnost. Krvodajalce in organizatorje krvodajalstva je sproti seznanjal z najnovejšimi dosežki v krvodajalstvu in transfuziologiji. Opravil je stotine predavanj, obiskal stotine zborov Rdečega križa in aktivno sodeloval pri organiziranju prostovoljnega, anonimnega in brezplačnega krvodajalstva. Aktivno je sodeloval tudi pri oskrbi s krvjo ob nesrečah in katastrofah tudi ob potresu v Skopju.

Vsa leta je tesno sodeloval z RK Slovenije, ker je bila samo na ta način zagotovljena nemotena preskrba s krvjo.

Imenovan je bil za predsednika Odbora za krvodajalstvo in transplantacijo pri RKS in dolga leta bil podpredsednik mestnega odbora RK v Mariboru.

Bil je dolgoletni predsednik transfuziološke sekcije Slovenskega zdravniškega društva in njen častni član, predsednik Združenja hematologov in transfuziologov Jugoslavije (1984–1986), dolgoletni tajnik Slovenskega zdravniškega društva Maribor.

Poznali smo ga kot organizatorja, predavatelja in moderatorja številnih mednarodnih seminarjev in simpozijev o novostih in napredkih v stroki.

Napisal je številne strokovne članke. Njegovi bibliografski podatki obsegajo nekaj sto člankov, prispevkov, samostojnih publikacij in soavtorstvo učbenikov kot sta npr. Mikroanalize fetalne krvi in novejši postopki v porodništvu (izdano v Mariboru 1971, leto dni kasneje razširjena izdaja v srbskem in hrvaškem jeziku) in Perinatalna medicina. Sodeloval je pri nastanku zvočnega barvnega filma v slovenskem, nemškem, srbskem/hrvaškem in angleškem jeziku Morbus haemolyticus fetalis leta 1969, ki je bil z uspehom predvajan v številnih evropskih državah.

Bil je avtor in urednik zbornika Sto let rentgenskih žarkov skozi prizmo medicine, veterine in medikohistorikov (1998).

Profesor Glaser se je udeleževal tudi na različnih drugih področjih zunaj svoje stroke. Uvajal je patronažno službo na mariborskem področju. Leta 1961 je bil imenovan za predsednika upravnega odbora Sklada za izgradnjo Splošne bolnišnice v Mariboru. Bil je predsednik Društva za boj proti raku v Mariboru, prvi predsednik mariborske podružnice Znanstvenega društva za zgodovino zdravstvene kulture Slovenije in predsednik Mediko-historične sekcije Zveze zdravniških društev Slovenije. Bil je tudi član Izvršnega odbora visokošolskih profesorjev mariborske Univerze.

Številne so njegove pobude za ohranitev mestne identitete Maribora. Bil je izbran za podpredsednika Mestnega sveta Maribor.

Leta 2004 mu je Mestni svet Mestne občine Maribor podelil priznanje Častni občan mesta Maribor v znak spoštovanja za obsežno znanstveno delo na področju sodobne transfuziološke in serološke dejavnosti s poudarkom na imunohematologiji in krvodajalstvu. Prof. prim. dr. Edvard Glaser nam bo vsem ostal v spominu kot človek, ki je naredil neizmerno veliko za dobro sočloveka z eno samo vodilno mislijo, pomagati bolnemu in reševati življenja. Naj nam ob spominu nanj pred očmi ostane njegov topli nasmeh in njegova življenjska energija.

Aktualni pogovor

POGOVOR Z DOC. DR. MAJO ATANASIJEVIČ-KUNC O RAČUNALNIKI IN INFORMACIJSKI TEHNOLOGIJI

Doc. dr. Maja Atanasijevič-Kunc, univ. dipl. ing., je bila rojena 21. 4. 1957 v Ljubljani, kjer je obiskovala osnovno šolo in gimnazijo. Leta 1976 se je vpisala na Fakulteto za elektrotehniko, kjer je leta 1981 diplomirala, 1984 magistrirala, 1997 pa doktorirala. Zaposlena je na Katedri za sisteme, avtomatiko in kibernetiko na Fakulteti za elektrotehniko, kjer predava predmete Električna in mehanska vezja, Modeliranje in simulacija ter Osnove sistemov in vodenja na visokem strokovnem študiju, sodeluje pri predavanjih in vajah pri Multivariabilnih sistemih, vodi vaje pri predmetih Teorija regulacij in Modeliranje procesov, vse na univerzitetnem študiju ter je na podiplomskem študiju odgovorna za Izbrana poglavja iz teorije avtomatskega vodenja. Dejavno sodeluje tudi pri specialističnem študiju Tehnologija vodenja industrijskih procesov. Njeno raziskovalno delo je usmerjeno na področje modeliranja, simulacije in vodenja dinamičnih sistemov, posebej multivariabilnih. Leta 1985 je za magistrsko nalogo prejela nagrado Vratislava Bedjaniča, leta 1988 pa skupaj s sodelavci nagrado sklada Borisa Kidriča za delo s področja računalniškega načrtovanja vodenja sistemov.

ZV: V katerih pogledih je vaš osebni računalnik (notebook) boljši, koristnejši kot svinčnik in blok papirja?

MAK: Svinčnik in papir pogosto pomagata človeku pri razmišljanju o določenem problemu, pri ponazoritvi problema in končno tudi pri njegovem reševanju. Mnogokrat torej ti dve orodji povsem zadoščata. Računalnik pa je lahko precej učinkovitejši, kadar gre za procesiranje oz. obdelavo velike količine podat-